

Renaud Camus

Autor: Ladislav Havlíček

Jean Renaud Gabriel Camus se narodil 16. srpna roku 1946 v ani ne dvacetitisícovém konzervativně-rurálním městečku ve středu Francie s názvem Chamalières. Vyrostl v tradičně buržoazní rodině, se kterou se ve svých jednadvaceti letech rozešel, když se otevřeně přihlásil ke své homosexualitě. 1]

První vysokoškolský titul získal roku 1963 na univerzitě v Auvergne z filosofie. Následovaly další univerzitní diplomy z oblasti práva, francouzské literatury, politické vědy či historie práva získané na vysokých školách ve Francii (Sorbonna, Pařížský institut politických studií) a Británii (St. Clare's, Oxford).

Vyučoval francouzskou literaturu na Hendrix College v Arkansasu a ve francouzském nakladatelství Denoël pracoval jako literární poradce. Dráhu spisovatele nastoupil koncem sedmdesátých let, když se při svém pařížském pobytu pravidelně setkával s řadou významných osobností tehdejšího uměleckého života. 2]

Vstoupil také do Socialistické strany, které v té době předsedal François Mitterrand, jenž byl v roce 1981 zvolen francouzským prezidentem. O tři dekády později (2012) během své vlastní prezidentské kandidatury **Camus** pronesl: *Socialistická strana zveřejnila politický program*

nesoucí název „*Pour changer de civilisation*“ (Chcete-li změnit civilizaci). *My jsme naopak mezi těmi, kteří změnu civilizace odmítají.*“ 3]

V roce 1977 získal prestižní *Prix Fénelon* za novelu *Échange*, na níž v roce 1996 navázal ještě prestižnější cenou Francouzské akademie (*Académie Française*) *Prix Amic*. Do současnosti je Camus autorem několika desítek knih a novel, nespočtu novinových článků a komentářů. 4] V českojazyčném prostředí vyšel v roce 1996 v překladu Heleny Beguivinové jeho román **Král Roman**.

Začátkem devadesátých let prodal svůj pařížský apartmán a za utržené peníze si v Okcitánii koupil hrad ze 14. století, který posléze začal opravovat. Na hradě při vesnici Plieux žije dodnes. 5]

Velká výměna

V originále *La Grand Replacement*, anglicky též *The Great Replacement*, česky prostě **Velká výměna**. Tak zní název knihy, kterou již předloni (2020) překladu Alana Beguivina vydalo nakladatelství Dauphin. A nutno dodat, že se jedná o knihu, která by okruhu našeho identitárního čtenářstva neměla uniknout, ba měla by mu být takřikajíc povinnou četbou.

Renaud Camus Velká výměna

Přeložil Alan Beguivin

Než jsem knihu otevřel poprvé a začel se, měl jsem o tomto Francouzi zcela povrchní povědomí, které začínalo a končilo tím, že jde o „vynálezce“ termínu „velká výměna“, který v identitárních kruzích už nějakou dobu silně rezonoval.

Myslel jsem si, že půjde o dalšího pokryteckého konzervativce, který z přehnaného strachu a korektnosti nebude s to současné problémy Francie a Evropy uchopit opravdu komplexně. O to víc jsem byl už po prvních přečtených stránkách překvapen.

Kniha se v podstatě skládá z jedné zásadní (stejnojmenné) přednášky, několika projevů pronesených na půdě různých organizací, tří soudních řečí a závěrečné pohádky. Již od v počátečních stránek Camus vzorově poukazuje na řadu skutečností, které si klasická konzervativní pravice neumí, nebo nechce připustit.

K první vlně imigrace autor dodává, že to byly pravicové vlády (!), které již před více jak

Renaud Camus – Velká výměna (2020). K zakoupení v eshopu nakladatelství Dauphin [zde](#).

čtyřiceti lety přijaly opatření, zavádějící pro přistěhovalce možnost rodinného sjednocování, jež zcela proměnila povahu a rozsah ekonomické imigrace a dodala imigraci obecně, z nichž se tak stala imigrace osidlovací, kataklysmatický charakter a nastolila otázku, potažmo perspektivu změny národa.“ 6]

Již s první vlnou přistěhovalců souzněla fráze, která ji ospravedlňovala argumentem, že bez těchto nově příchozích bude sotva možné udržet poválečné nastavení důchodové soustavy a jistou formu sociálního státu. Podobné věty jsou slyšet daleko silněji i dnes. Camus správně poznamenává, 7] že taková argumentace je trapnou a nedůstojnou degradací státu pouze na ekonomickou rovinu a míří tedy k toliko vytouženému konci dějin. 8]

Většina západního světa včetně Francie má nesmazatelnou koloniální historii, která je těmto zemím egalitáři předhazována při každé možné i nemožné příležitosti. Dokonce prý i České země těžily z tohoto „bílého vykořisťování“. 9] Jen na okraj dodám, že je zvláštní, jak se tento dnes už v podstatě „dědičný hřích“ uplatňuje pouze na bílé Evropany. Vzpomeňme například na Osmanskou říši, která několik staletí ovládala podstatnou část jihovýchodní Evropy. Slyšeli jste někdy podobné aktivisty takto ostře mluvit k Turkům, současným dědicům Osmanské říše?!

Zpět k Camusovým tezím. Starověcí Féničané nebo Řekové kolonizaci chápali také jako přesun populací z metropolí (tedy doslova z „mateřských měst“) na nová, povětšinou řídká či vůbec osídlená území. Z tohoto pohledu lze poměrně jistotně říci, že většina evropských mocností nekolonizovala. Přesun obyvatelstva do nových „kolonií“ byl naprosto zanedbatelný. 10]

Bud' normální čili „barevnej“, nabádá jedna z výloh pražské „nákupní galerie“ Nový Smíchov...

Francouz správně poukazuje, že slovo kolonie má původ v řeckém slovu *kolón*, zemědělec. Kolonie (*colonia*) byla venkovskou osadou, z čehož se odvodilo sloveso kolonizovat – zhodnotit. Autorův argument, že ke zhodnocování ve většině případů opravdu docházelo, lze těžko vyvracet. Jak jinak si vyložit, že značná část infrastruktury (železnice, silnice, vodovody, přehrady...), státního uspořádání, reprezentativních úředních budov atd. je v kdysi kolonizovaných zemích udržována a využívána do současných dnů?

Spíše než o **kolonizaci** by bylo příhodnější mluvit o protikolonizaci. Tedy o hnutí, které dříve kolonizované obyvatelstvo přesouvá do bývalých metropolí. Díky této protikolonizaci dochází k opravdové výměně národa, a tudíž k naplnění původního antického významu slova kolonie.

Díky tomuto přesunu nastává paradoxní situace, kdy potomci kolonizovaných národů odcházejí ze své, dnes již svobodné, domoviny do zemí svých utlačitelů, kteří prý mají na svědomí to, že jsou jejich země zaostalé, přestože tito utlačovatelé v těchto zemích vybudovali do dnešních dnů často jediné výdobytky moderní civilizace, po kterých utlačovaní tolik touží. Ona zaostalost je připisována na vrub koloniálnímu vykořisťování. Údajné oběti se tedy dobrovolně přesouvají do země svého bývalého tyrana. 11] V realitě mnoha francouzských měst však nastává situace, že po překonání určité pomyslné hranice nově příchozích, řada čtvrtí či měst upadá na úroveň zemí, ze kterých tito lidé přišli. 12]

Modely pro zaostávající Čechy, tamtéž

Podobné pokrytectví vidí **Camus** i v pojmání lidských ras, kdy jednou neexistují a jindy jsou si zase rovny. 13] Rovnost mezi lidmi je pouze v jejich smrtelnosti, jinak v čemkoliv lidském (talent, píle...) podle Camuse neexistuje. 14]

Další zajímavou sondou do francouzské každodennosti, která má už přesah i k nám je tzv. kódová řeč. Orwell by zcela jistě použil výraz *newspeak*.

...mladí, lidové čtvrti, citlivé zóny, vyřizování účtů mezi nepřátelskými bandami, odvolání se k náboženským autoritám ve snaze uklidnit situaci, incidenty po zápase. 15] Nemusíme nutně žít v zemi, která má několikamilionovou populaci „Novo-francouzů“, abychom pochopili, o kom je řeč a jak moc falešné je toto žonglování se slovy v podání médií.

K pokrytectví tzv. hříchu kolonialismu Camus dodává ještě jednu zajímavou analogii, jež vystihuje realitu obyčejných Francouzů, kteří nesou tento „odporný hřích“ svých dědů a otců stále v sobě.

Proces dekolonizace Alžírska byl dovršen v roce 1962. Tento nově vzniklý nezávislý stát vlastní vládou nebyl v tu dobu ochoten akceptovat cca 10 % nejen francouzského, ale ani židovského obyvatelstva. 16] Jakmile se nová vláda chopila moci, vyslala této části obyvatelstva vzkaz, který zněl takto: *kufr nebo rakev*. Zvláštní, že nemalá část alžírské mládeže se přitom neustále snaží dostat do země svých utlačovatelů, kterých se v šedesátých letech konečně zbavila. 17]

A do třetice. Není to krapet jinak tak opovrhovaný „stereotyp“

Camus v knize předkládá i řadu řešení, jak z této krize ven a nemyslí přitom pouze na Francii. V řadě ohledů uvažuje v evropském měřítku. Jako jedinou možnost reálné záchrany Francie a Evropy opakovaně navrhuje reemigraci. A také zásadní reformu vzdělávacího systému, který se díky podvrtné agendě **multikulturalismu**, inkluzí a rovnostářství nachází téměř v troskách. Dovedu si živě představit, jak hysterický křik tahle útlá knížečka musela v převážně levicové Francii vyvolat. Pro mnoho *mlčících* naopak znamenala cosi jako plamínek naděje, který se po přečtení rozhořel velikou loučí. Tito lidé tušili, že mnoho věcí je špatně, že v takto narušené společnosti se rychle vytrácí solidarita a odpovědnost k okolí, z nejrůznějších důvodů však mlčeli. Camus se pro mnohé z nich mohl stát tím, kdo srozumitelně a přesně formuloval problém a navrhl jeho praktické řešení! 18]

Toto krátké zamyšlení nad *Velkou výměnou* zakončím odstavcem, který jasně popisuje stav, do něhož se Evropa dostala:

A tak zahalená žena, která špatně mluví naším jazykem, neví nic o naší kultuře, a co je vážnější, překypuje pomstychtivostí a nepřátelstvím, abychom nemluvili o nenávisti, vůči našim dějinám a civilizaci, může bez problémů tvrdit – a většinou si tuto příležitost nenechá ujít, hlavně před televizními kamerami – do očí domorodému Francouzi, milujícímu románské kostely, jemnosti lexika a syntaxe, Montaigna, Jean-Jacquesa Rousseaua, burgundské víno a Prousta, jehož rodina žije už řadu generací ve stejném údolí Vivarais nebo Périgordu, odkud sledovala nebo zakoušela všechny peripetie našich dějin, taková žena mu s klidem může do očí tvrdit, a většinou ne tím nepřátelštějším tónem: „Jsem stejně francouzská jako vy!“. Ne-li „francouzštější“, jak jsem, myslím, v podobné situaci zaslechl. 19]

Původně psáno pro tištěnou verzi slovenského časopisu **Reconquista**.

Poznámky:

1] Od svých mladých let se aktivně pohyboval a podporoval v hnutí sexuální emancipace, včetně pochodů, které se až během následujících let začaly nazývat „Pride Parade“ (srv. první „Pride“ pochod zorganizovaný organizací Chicago Gay Liberation 27. června roku 1970).

2] Byli to např. Andy Warhol, Roland Barthes, Luis Aragon, Marguerite Durasová nebo umělecké duo Gilbert & George.

3] CAMUS, Renaud. *Le Monde: Nous refusons de changer de civilisation*, 2012. Dostupné na WWW

<https://www.lemonde.fr/idees/article/2012/04/19/nous-refusons-de-changer-de-civilisation_1687967_3232.html>.

4] Viz autorův osobní web. Dostupné na WWW < <http://www.renaud-camus.net/librairie/> >.

5] Viz ONISHI, Norimitsu. *The New York Times: The Man Behind a Toxic Slogan Promoting White Supremacy*, 2019. Dostupné na WWW <<https://www.nytimes.com/2019/09/20/world/europe/renaud-camus-great-replacement.html>>.

6] CAMUS, Renaud. *Velká výměna*. Praha: Dauphin, 2020, s. 23.

7] Tamtéž, s. 25.

8] Viz FUKUYAMA, Francis. *Konec dějin a poslední člověk*, Praha: Rybka Publisher, 2002, s. 382.

9] *České země byly a nadále jsou součástí světových ekonomických, politických a sociálních struktur a vazeb. Odpovědnost za kolonialismus vyplývá z existujících vazeb mezi českými zeměmi a globálním jihem, z reálného profitu českých zemí ze zdrojů a práce kolonizovaných lidí.* Viz A2larm. Manifest dekolonizace má přispět ke změně českých institucí. Praha, 2020. Dostupné na WWW <<https://a2larm.cz/2020/09/manifest-dekolonizace-ma-prispet-ke-zmene-ceskych-instituci/>>.

10] Existovalo pár výjimek jako například osidlování francouzské Kanady; v menší míře je to americká Louisiana a Alžírsko v 19-20. století. Viz CAMUS, cit. d., s. 28.

11] Zde se, s velkou nadsázkou, nabízí poukázat k tzv. „Stockholmskému syndromu“.

12] Viz CAMUS, cit. d., s. 39-42.

13] Tamtéž, s. 59.

14] Tamtéž, s. 60-63.

15] Tamtéž, s. 58.

16] Které zde žilo již několik generací a často užívalo arabštinu jako svou rodnou řeč.

17] Tamtéž, s. 102-108.

18] Tamtéž, s. 74-76.

19] Tamtéž, s. 83.